

Αν και αν... Για ποιό Χριστό;

Μια μοντέρνα, 15χρονη κοπέλα εξομολογείτο δημόσια με περίσκεψη στο μικρόφωνο καναλιού:

- Δεν ξέρω αν υπάρχει Θεός!... Αν υπάρχει Θεός, δεν ξέρω αν έχει γιο!..

- Μα αν υπάρχει Θεός και έχει γιο, αυτός δεν μπορεί να είναι άλλος από τον Ιησού!..

Αυτή η νεαρή, που διαπιστώνει με αθωότητα ψυχής ότι δεν γνωρίζει τα αόρατα και που μόνο με την πίστη προσεγγίζονται, ψηλαφεί ή θέλει να ψηλαφίσει τα υπερκόσμια μέσω του Χριστού - αληθινό, μοναδικό κι αναμφισβήτητο Γιο του Θεού, **αν και αν...** Αλλά **για ποιόν Χριστό** πρόκειται; Τον πασίγνωστο λογοτεχνικό του Τζοβάνι Παππίνι; Ή τον «φυσικό», βιοματικό Χριστό της Ντίνας Βλάχου, στην τόσο απλή κι ανθρώπινη ζωή του χωριού της; Η συγγραφέας, μια ζωή εθελόντρια του Ε.Ε.Σ, συνέγραψε το εμπνευσμένο «Ερρίκος Ντυνάν». Αλλά και «Τα παιδιά των φαναριών», «Στον αγρό του κεραμέως», «Ο βιασμός», «Η ξένη», «Το κόκκινο γεράνι», αυτοβιογραφικό της παιδικής της ηλικίας.

Ο Πλησίον

Η λίμνη ήταν ήσυχη σα λάδι. Ο Ιησούς πήρε τους μαθητές του και βάδιζε προς τα εκεί. Τον ακολουθούσε μεγάλο πλήθος. Κι άλλοι έρχονταν. Κι από τη Γαλιλαία κι από την Ιουδαία κι από τα Ιεροσόλυμα κι από την Ιδουμαία, κι από τη χώρα που βρίσκεται πέρα από τον Ιορδάνη προς την Ανατολή. Κι απ' αυτούς που κατοικούσαν στα περικόρια Τύρου και Σιδώνος. Έρχονταν με ό,τι μέσον είχε ο καθένας. Με γαϊδουράκια, ως επί το πλείστον, όσοι έρχονταν από μακριά. Οι γυναίκες και τα παιδιά έρχονταν με τα πόδια. Ελάχιστοι είχαν έρθει με καμήλες. Όλοι είχαν ακούσει για τα θαύματα που έκανε και για τις ομιλίες του. Δεν έμοιαζαν με κανενός απ' αυτούς που μιλούσαν τα Σάββατα στις συναγωγές. Και ήταν

τόσο το πλήθος, που όλοι στριμώχνονταν γύρω του να τον ακούσουν και να θεραπευτούν, ώστε ο Ιησούς είχε ειπεί στους μαθητές του κι είχαν αράξει ένα πλοιάριο κοντά του, στη λίμνη, κι όταν ο κόσμος ήταν πολύς, για να τον ακούν, έμπαινε στο πλοιάριο και τους μιλούσε αποκεί. Αυτοί, απέναντί του, τον άκουγαν καθιστοί στην παραλία. Και τους μίλαγε για το Θεό. Και για τη Βασιλεία των Ουρανών τους έλεγε, και πώς κερδίζεται. Και για να τον καταλαβαίνουν αυτοί οι άνθρωποι που δεν ήξεραν γράμματα, ψαράδες, γεωργοί και ποιμένες ήσαν ως επί το πλείστον, τους μιλούσε με παραβολές.

Όπως μιλούν τα παραμύθια. Κι όπως μιλούν οι ζωγραφιές. Αμέτρητες ζωγραφιές έβγαιναν από το στόμα του. Γέμιζε ο αέρας και ο κόσμος. Κι έφερναν σκέψεις πολλές στα κεφάλια και κάποτε και δάκρυα στα μάτια. Κι άνοιγαν οι ζωγραφιές και οι παραβολές παράθυρα μέσα τους και κίναγε ο νους και πέταγε μακριά με τον αέρα... και ψαχτά μέσα στα λαγούμια της ψυχής τους, σαν τον ανθρακωρύχο, και σαν την ανθισμένη αμυγδαλιά που και τώρα είναι όμορφη, και αύριο θα φέρει καρπό και σαν την ανυφάντρα...

Κανείς δεν σάλευε τότε, ακόμα και το κατάλευκο πλοιάριο, λες και είχε κι αυτό ψυχή, έμενε τελείως ακίνητο πάνω στο νερό, να τον ακούει.

«Μια φορά, τους έλεγε εκείνο το ηλιόλουστο απομεσήμερο, μέσα από το πλοιάριο, ένας άνθρωπος κατέβαινε από την Ιερουσαλήμ και πήγαινε στην Ιεριχώ. Για κακή του τύχη όμως, έπεσε σε ληστές!»

Εκείνοι από την παραλία τον άκουγαν τώρα σα μαρμαρωμένοι. Ποιός δεν είχε ακούσει για τους ληστές! Το άγριο σαν τους λύκους, αυτό ανθρώπινο είδος που ευδοκιμεί αξημέρωτο σ' όλους τους τόπους κι όλες τις εποχές...

«Αυτοί, συνέχισε, από το πλοιάριο ο Κύριος, αφού χτύπησαν τον ταξιδιώτη αλύπητα, του πήραν τα υπάρχοντά του και τα ρούχα που φορούσε, και γυμνόν και μισοπεθαμένον τον παράτησαν σαν κουρέλι στη μέση του δρόμου κι έφυγαν». Εκείνοι από την παραλία, μ' έναν παράλογο τρόπο, είχαν χαθεί αποδώ. Είχαν βρεθεί γυμνοί και μισοπεθαμένοι, μακριά στη μέση εκείνου του χωματόδρομου που οδηγούσε στην Ιεριχώ. Τέτοια εποχή ήταν, αφού το κριθάρι είχε μεστώσει. «Κατά σύμπτωση, συνέχισε ο Κύριος, μετά από λίγη ώρα, πέρασε από τον ίδιο δρόμο ένας ιερέας. Πήγαινε με το ζο του κι αυτός στην Ιεριχώ.

Ξαφνικά είδε μπροστά του στη μέση του δρόμου, τον χτυπημένο. Άκουσε και τα βογγητά του. Ο Ιερέας κοίταξε γύρω του κι αφού δεν ήταν κανείς να τον ιδεί, προσπέρασε από την άκρη του δρόμου κι έφυγε βιαστικά. Μετά πέρασε από τον ίδιο δρόμο ένας λευίτης. Κι αυτός έκανε το ίδιο με τον ιερέα. Προσπέρασε τον μισοπεθαμένο που ήταν γεμάτος πληγές και βογγούσε, κι έφυγε κι αυτός γρήγορα-γρήγορα... Αργότερα πέρασε ένας Σαμαρείτης. Αυτός μόλις είδε τον πεσμένο άνθρωπο και την άθλια κατάστασή του, ας ήταν Ιουδαίος κι ας είχαν με τους Σαμαρείτες οι Ιουδαίοι αιώνια έχθρα, τον λυπήθηκε. Πήδησε γρήγορα από το ζο του κάτω, πήρε βιαστικά από το ταγάρι του λάδι και κρασί και του έριξε πάνω στις πληγές. Τις έδεσε και μ' ένα πανί... Κατόπιν τον πλάγιασε προσεκτικά πάνω στο ζο του και έτσι, τον πήγε στο πλησιέστερο πανδοχείο. Εκεί τον περιποιήθηκε καλύτερα. Τον ξάπλωσε σ' ένα κρεβάτι να ηρεμήσει και να ξεκουραστεί. Του έδωσε φαγητό. «Μη φοβάσαι, τον καθσύχασε, είμαι εδώ».

Το άλλο πρωί έβγαλε από την τσέπη του δύο δηνάρια και τα έδωσε στον πανδοχέα. «Δώστου φαγητό κι ό,τι άλλο χρειαστεί, του είπε, κι αν ξοδέψεις παραπάνω, όταν ξανάρθω, θα σου δώσω τα υπόλοιπα...». Όλοι από την παραλία, που τόση ώρα άκουγαν με συγκίνηση και αγωνία την περιπέτεια του ανθρώπου, με κομμένη ανάσα, τώρα ανάσαναν με ανακούφιση. Σαν ο Ιησούς τόση ώρα, να τους είχε πιάσει από το χέρι και να τους είχε πάρει μαζί του πάνω σε κείνον τον χωματόδρομο που πήγαινε στην Ιεριχώ. Είχαν ζήσει εκεί, μαζί με τους ήρωες της ιστορίας, ακραία γεγονότα και συναισθήματα. Είχαν αδικηθεί. Είχαν λιποψυχήσει. Είχαν κινδυνεύσει κι αν δεν σταματούσε δίπλα τους εκείνος ο καλός άνθρωπος, ο Σαμαρείτης, θα είχαν πεθάνει σα σκυλιά, στη μέση του δρόμου... Κι ύστερα το θύμα άλλαξε μορφή. Στη θέση του ήρθαν, λείι τα παιδιά τους, οι γέροι γονείς τους...

Κοίταζαν τον αέρα με κάτι μάτια ακίνητα. Θαμπά. Όλα τώρα εκτυλίσσονταν στον αέρα... Προβάλλονταν, στο κενό... «Το ίδιο να κάνετε κι εσείς» ακούστηκε πάνω από το πλοίο ο Κύριος. Κι αυτοί για πρώτη φορά ένιωσαν πως είχε ανοίξει άλλους δρόμους και περάσματα ο νους τους, και πως είχε βρει άλλους ρυθμούς, άγνωστους η καρδιά τους. Ήξεραν τώρα πια πως δεν είχε καμία σημασία αν κάποιος προσεύχεται στα Ιεροσόλυμα ή στο όρος Γαριζίν... Αν είναι φίλος ή εχθρός δικός μας ή ξένος· αν είναι μαύρος ή λευκός, γυναίκα ή παιδί...

Κάθε άνθρωπος που έχει την ανάγκη μας, και ιδίως όταν δεν μπορεί να μας το πει, είναι ο ΠΛΗΣΙΟΝ μας.

Σκόρπισαν ακτινωτά γύρω, και καθώς ο καθένας γύριζε στον τόπο του και το γλυκό Εβραϊκό βράδυ, χάιδευε σα μενεξές τα βλέφαρά τους, δεν έβγαζαν από το νου τους, εκείνον τον καλό άνθρωπο από τη Σαμάρεια. Οι κόκκινες γραμμές που τους χώριζαν μέχρι τώρα, είχαν ξεθωριάσει από τα βογγητά και το αίμα ενός πληγωμένου χωρίς συγκεκριμένη μορφή, που κείτονταν κατάχαμα, και από τα ιερά χέρια ενός καλού ανθρώπου.

Ο μυστηριώδης ξένος συνέχιζε να μένει στην ίδια θέση, καθιστός πάνω στο πλοiάριο που η θάλασσα το σάλευε ανεπαίσθητα πέρα-δώθε. Κάπου, βαθιά στην ύπαρξή τους τώρα όλοι, καθώς τον κοίταζαν, πίστευαν πως αυτός ήταν ο ξενιτεμένος αδερφός του καθενός, που η νοσταλγία τον ανέσυρε από τα βάθη των χιλιετιών και του ουρανού, να τους θυμίσει το παραμύθι της αγάπης που είχαν παντελώς ξεχάσει και που ήταν τελικά το μόνο που είχαν και θα έχουν στη γη όλοι τους ανάγκη.

Ντίνα Βλάχου – Συγγραφέας

Προδημοσίευση από σχετικό βιβλίο της Ντίνας Βλάχου από την ΕΛΒΙ- www.elbi.gr

βιβλίο σε δράση!